

تاریخچه

گئورگیوس آگریکولا (Georgius Agricola) در سال ۱۵۲۹ فلئور را (از واژه لاتین fluere به معنی روانی و شارش یا دگرگونی پیاپی) به شکل فلورسپار و به خاطر کاربرد آن به عنوان یک گدازآور (ماده‌ای که برای بهبود جوشکاری فلزات یا کانی‌ها به کار می‌رود) شناسایی کرد. شواندهارد «Schwandhard» در سال ۱۶۷۰ متوجه شد سطح شیشه در صورتی که در معرض فلورسپار همراه با اسید قرار گیرد در آن نقش‌هایی حک می‌گردد. کارل شیله (Karl Scheele) و بسیاری از محققان بعد از او از جمله همفردی دیوی، لاووازیه، گی لوساک و لویی تنار همگی با اسید هیدروفلئوریک یک به آزمایش پرداختند (بعضی از آزمایش‌ها به فاجعه ختم شد).

این عنصر سال‌های زیادی بعد از آن به دست نیامد چون هنگامی که آن را از یکی از ترکیباتش جداسازی کردند، فوراً به مواد باقی مانده آن ترکیب حمله می‌کرد و با آن واکنش می‌داد. سرانجام بعد از تقریباً ۷۴ سال تلاش مداوم، هنزی موآسان در سال ۱۸۸۶ موفق به تهیه فلورین شد. اولین تولید تجاری فلئور در پروژه بمب اتمی منهتان در جنگ جهانی دوم بود که از ترکیب هگزا فلئورید اورانیم برای جداسازی ایزوتوپ‌های اورانیوم استفاده شد. این فرآیند هنوز هم در تجهیزات نیروی هسته‌ای کاربرد دارد.

ویژگی‌ها

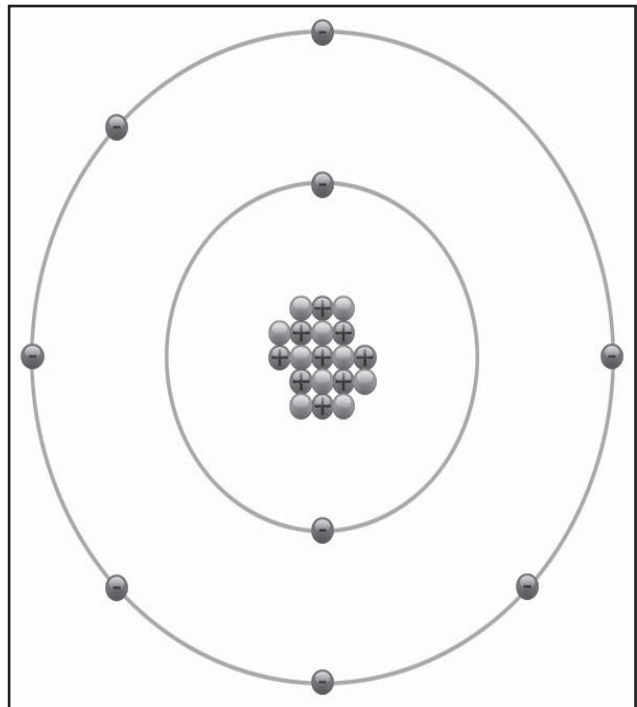
فلئور خالص گاز زردرنگ و فرسایشگری است که عامل اکسید

شناخت عناصر

فلوئور FLUOR®

رضامرادی

کلیات

فلوئور عنصری شیمیایی است که در جدول تناوبی با نشان F و عدد اتمی ۹ یافت می‌شود. این عنصرگازی یک ظرفیتی، هالوژن، به رنگ زرد کم رنگ و سمی می‌باشد و از تمامی عناصر، الکترونگاتیو تر و واکنش پذیر تر است. نوع خالص آن بسیار خطرناک و در صورت تماس با پوست، سوختگی‌های شیمیایی شدید ایجاد می‌کند.

اطلاعات علمی

سال بیست و پنجم فروردین ۹۰